

ταστάσεως που καταβάλλεται επ' ευκαιρία της τοποθετήσεως του υπαλλήλου σε τόπο υπηρεσίας, μόνον εφόσον η υπηρεσιακή σχέση μεταξύ των Κοινοτήτων και του υπαλλήλου παγιώθηκε επαρκώς με την παραμονή του υπαλλήλου επί διετία στην υπηρεσία των Κοινοτήτων. Αντίθετα, η μερική μόνον επιβάρυνση των Κοινοτήτων με την αποζημίωση εγκαταστάσεως προβλέπεται για την περίπτωση που ο υπάλληλος εγκαταλείπει την υπηρεσία των Κοινοτήτων προ της παρόδου δύο ετών από την είσοδό του στην εν λόγω υπηρεσία. Πράγματι, η χρηστή διαχείριση του δημοσίου χρήματος δεν επιτρέπει στις Κοιότητες να

επιβαρύνονται εξ ολοκλήρου με την αποζημίωση εγκαταστάσεως υπαλλήλου με τον οποίο δεν μπόρεσε να παγιωθεί η υπηρεσιακή σχέση εξαιτίας του τελευταίου.

2. Όταν αποδεικνύεται η εγκατάσταση του υπαλλήλου και της οικογενείας του, ο υπάλληλος δεν υποχρεούται να αποδείξει ούτε την ύπαρξη πραγματικών εξόδων ούτε τη διάρκεια της εγκαταστάσεως της οικογενείας του, προκειμένου να τύχει αποζημίωσης εγκαταστάσεως ίσης προς το βασικό μισθό δύο μηνών.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 30ής Ιανουαρίου 1990 *

Στην υπόθεση T-42/89,

Wolfdieter Graf Yorck von Wartenburg, έκτακτος υπάλληλος στην ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Victor Elvinger, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον τελευταίο, 11 A, boulevard Joseph-II, Monterey Palace,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του Κοινοβουλίου της 29ης Φεβρουαρίου 1988 περί μη χορηγήσεως στον προσφεύγοντα της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και ισούται προς το βασικό μισθό δύο μηνών,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, πρόεδρο τμήματος, X. Γεραρή και K. Lenaerts (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και ύστερα από την προφορική διαδικασία της 16ης Ιανουαρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Αυγούστου 1988, ο Wolfdieter Graf Yorck von Wartenburg, έκτακτος υπάλληλος στην ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της απόφασης του Κοινοβουλίου της 29ης Φεβρουαρίου 1988 περί μη χορηγήσεως της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως και, εφόσον είναι αναγκαίο, των αποφάσεων του Κοινοβουλίου της 11ης Μαΐου και της 18ης Ιουλίου 1988, με τις οποίες απορρίφθηκαν οι ενστάσεις που υποβλήθηκαν κατά της εν λόγω αρνήσεως. Ο προσφεύγων ζητεί, επιπλέον, από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να καταβάλει στον προσφεύγοντα την αποζημίωση εγκαταστάσεως, ίση προς το βασικό μισθό δύο μηνών, και να το καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα.
- 2 Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 3 Το Κοινοβούλιο δεν κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως εντός της προβλεπομένης προθεσμίας. Αφού του χορηγήθηκε μια πρώτη παράταση της προθεσμίας καταθέσεως του υπομνήματος αντικρούσεως, που έληγε αρχικά στις 17 Οκτωβρίου 1988, μέχρι τις 17 Νοεμβρίου 1988, και μια δεύτερη παράταση μέχρι τις 17 Δεκεμβρίου 1988, το Κοινοβούλιο, με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις

19 Δεκεμβρίου 1988, ζήτησε τρίτη παράταση της προθεσμίας μέχρι τις 17 Φεβρουαρίου 1989. Η τελευταία αυτή αίτηση απορρίφθηκε, ως εκπροθέσμως υποβληθείσα.

- 4 Με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Ιανουαρίου 1989 το Κοινοβούλιο ζήτησε από το Δικαστήριο την επανέναρξη της προθεσμίας καταθέσεως του υπομνήματος αντικρούσεως δυνάμει του άρθρου 42 του πρωτοκόλλου περί του οργανισμού του Δικαστηρίου. Προς στήριξη της αιτήσεώς του αναφέρθηκε σε απόπειρες φιλικού διακανονισμού με τον προσφεύγοντα, καθώς και σε μια παρεξήγηση ως προς τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας που συνέβη στη γραμματεία του προϊσταμένου του αρμόδιου για την υπόθεση τμήματος της νομικής υπηρεσίας του Κοινοβουλίου. Με έγγραφο της 18ης Ιανουαρίου 1989 το Δικαστήριο ανακοίνωσε στο Κοινοβούλιο την απόρριψη της αιτήσεως του τελευταίου, για το λόγο ότι τα περιστατικά που αυτό επεκαλείτο στο προαναφερθέν έγγραφο δεν μπορούσαν να θεμελιώσουν τη συνδρομή μιας από τις περιπτώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 42 του πρωτοκόλλου περί του οργανισμού του Δικαστηρίου.

- 5 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Ιανουαρίου 1989, το οποίο πρωτοκολλήθηκε την επομένη, ο προσφεύγων ζήτησε από το Δικαστήριο, σύμφωνα προς το άρθρο 94, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, να του επιδικάσει τα αιτήματά του.

- 6 Μετά τη λήξη της έγγραφης διαδικασίας το Δικαστήριο παρέπεμψε την εν λόγω υπόθεση στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογή της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Το ιστορικό της διαφοράς

- 7 Τα πραγματικά περιστατικά, όπως προκύπτουν από τη δικογραφία, είναι τα εξής:

— ο προσφεύγων προσελήφθη με σύμβαση της 12ης Ιουνίου 1974 ως έκτακτος υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου από την ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος. Στο πλαίσιο αυτό εργάστηκε στο Λουξεμβούργο μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1987·

- τα μέρη, με συμφωνία της 27ης Οκτωβρίου 1987 τροποποιητική της συμβάσεως της 12ης Ιουνίου 1974, συμφώνησαν ότι από 1ης Νοεμβρίου 1987 ο προσφεύγων θα ετοποθετείτο στις Βρυξέλλες (θέση υπ' αριθ. 5051)·
- στις 4 Ιανουαρίου 1988 ο προσφεύγων και η σύζυγός του μετακόμισαν με το ιδιωτικό τους αυτοκίνητο από το Mamer (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου) στις Βρυξέλλες·
- στις 4 Μαρτίου 1988 η σύζυγος του προσφεύγοντος επανεγκαταστάθηκε στην προγενέστερη κατοικία της στο Mamer·
- στις 31 Δεκεμβρίου 1988 ο προσφεύγων έπαυσε να ασκεί τα καθήκοντα εκτάκτου υπαλλήλου του Κοινοβουλίου, αποδεχόμενος σχετική πρόταση του Κοινοβουλίου με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στις Κοινότητες· εξακολουθεί να ζει στις Βρυξέλλες.

8 Δυνάμει του άρθρου 94, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται *mutatis mutandis* στο Πρωτοδικείο δυνάμει της ανωτέρω αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, στο Πρωτοδικείο απόκειται, πριν εκδώσει ερήμην απόφαση, να εξετάσει το παραδεκτό της προσφυγής και να εξακριβώσει κατά πόσο έχουν νομίμως τηρηθεί οι τύποι, καθώς και αν τα αιτήματα του προσφεύγοντος εμφανίζονται βάσιμα.

Επί του παραδεκτού

- 9 Το παραδεκτό της προσφυγής πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του άρθρου 91, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως). Από τη δικογραφία προκύπτουν τα εξής:
- στις 3 Δεκεμβρίου 1987 ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, με την οποία ζητούσε να του χορηγηθεί αποζημίωση εγκαταστάσεως βάσει του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Στις 29 Φεβρουαρίου 1988 ο γενικός διευθυντής προσωπικού, προϋπολογισμού και οικονομικών του Κοινοβουλίου απέρριψε την εν λόγω αίτηση·

- στις 5 Απριλίου 1988 ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Στις 11 Μαΐου 1988 ο γενικός διευθυντής προσωπικού, προϋπολογισμού και οικονομικών του Κοινοβουλίου απέρριψε την εν λόγω ένσταση·
 - στις 24 Μαρτίου 1988 ο προσφεύγων υπέβαλε νέα ένσταση, που απορρίφθηκε επίσης στις 18 Ιουλίου 1988·
 - στις 11 Αυγούστου 1988 ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 10 Επειδή προ της ασκήσεως της προσφυγής είχε υποβληθεί εμπροθέσμως ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, και η ένσταση αυτή αποτέλεσε αντικείμενο απορριπτικής αποφάσεως, η δε παρούσα προσφυγή ασκήθηκε εντός τριών μηνών από της κοινοποιήσεως της απορριπτικής αποφάσεως, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Ως προς την τήρηση των τύπων

- 11 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφυγή επεδόθη νομοτύπως στο Κοινοβούλιο. Το τελευταίο κλητεύθηκε επομένως προσηκόντως κατά την έννοια του άρθρου 94, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας.

Επί της ουσίας

- 12 Με την προσφυγή του ο προσφεύγων αμφισβητεί τους δύο λόγους που επικαλέστηκε το Κοινοβούλιο στο έγγραφο της 29ης Φεβρουαρίου 1988 για να αιτιολογήσει την απόρριψη της αιτήσεως χορηγήσεως αποζημιώσεως εγκαταστάσεως. Το εν λόγω τμήμα του εγγράφου αυτού έχει ως εξής:

« Κατά παγία νομολογία του Δικαστηρίου

“ ο καθορισμένος και χαρακτηριστικός σκοπός της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως είναι να καταστήσει δυνατό στον υπάλληλο να αντιμετωπίσει, εκτός των εξόδων μετακομίσεως, τα αναπόφευκτα βάρη που συνεπάγεται η ένταξή του σε νέο περιβάλλον για αόριστο αλλά σημαντικό χρονικό διάστημα ”.

Διαπιστώνω όμως:

- 1) ότι είστε ιδιοκτήτης της οικίας σας στις Ixelles από το 1981 και ότι δεν αντιμετωπίζετε το ενδεχόμενο μετακομίσεως, πράγμα που μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η τοποθέτησή σας στις Βρυξέλλες δεν συνεπάγεται για σας έξοδα εγκαταστάσεως, εκτός αν αποδείξετε το αντίθετο·
- 2) ότι ζητήσατε να σας αποδεσμεύσει η υπηρεσία κατά το τέλος του 1988 και επομένως ίσως να μην αντιμετωπίζετε “ να ενταχθείτε σε νέο περιβάλλον για αόριστο αλλά σημαντικό χρονικό διάστημα ”, εκτός, πάλι, αν αποδείξετε το αντίθετο. »

13 Στο υπόμνημα που κατέθεσε στις 30 Ιανουαρίου 1989, ο προσφεύγων αναφέρεται στην αλληλογραφία, την οποία προσκομίζει στη δικογραφία, μεταξύ του ιδίου και του Κοινοβουλίου, που περιλαμβάνει έγγραφο του Κοινοβουλίου προς τον προσφεύγοντα της 17ης Νοεμβρίου 1988 και απάντηση στο εν λόγω έγγραφο του συμβούλου του προσφεύγοντος της 12ης Ιανουαρίου 1989.

14 Με το έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1988, το Κοινοβούλιο αναγνωρίζει ότι από την επανεξέταση του φακέλου του προσφεύγοντος προκύπτει ότι υπήρξε εγκατάσταση κατά την έννοια του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Το έγγραφο συνεχίζει ως εξής:

« Η παράγραφος 5 της εν λόγω διατάξεως προβλέπει όμως ότι:

“ ο υπάλληλος που έχει μονιμοποιηθεί και έχει λάβει αποζημίωση εγκαταστάσεως και ο οποίος εκουσίως εγκαταλείπει την υπηρεσία των Κοινοτήτων πριν από τη λήξη προθεσμίας δύο ετών από την ημέρα αναλήψεως των καθηκόντων του υποχρεώνεται να επιστρέψει κατά την αποχώρησή του μέρος της αποζημιώσεως που εισέπραξε, υπολογιζόμενο κατ’ αναλογία προς τον υπολειπόμενο χρόνο της προθεσμίας αυτής. ”

Επειδή είναι πλέον βέβαιο ότι πρόκειται να εγκαταλείψετε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο τέλος του τρέχοντος έτους και ότι η σύζυγός σας εγκαταστάθηκε εκ νέου στο Λουξεμβούργο στις αρχές Μαρτίου 1988 (όπως ανακοίνωσε με έγγραφο της 17ης Μαρτίου 1988), τα ποσά τα οποία δικαιούσθε, κατ’ εφαρμογή της ανωτέρω παραγράφου, ισούνται προς 14/24 (δεκατέσσερις μήνες προς το ελάχιστο των εικοσιτεσσάρων) για το μέρος που σας αφορά άμεσα, πλέον 4/24 για το μέρος της αποζημιώσεως που αφορά τη σύζυγό σας, συνολικά δηλαδή τα 3/4 ενός μισθού. »

Το Κοινοβούλιο προσθέτει επίσης ότι θα αναλάβει τα έξοδα που προκλήθηκαν από την παρούσα προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

- 15 Με έγγραφο της 12ης Ιανουαρίου 1989 προς το Κοινοβούλιο ο προσφεύγων απέρριψε τη λύση που προτάθηκε από το Κοινοβούλιο, όσον αφορά τόσο αυτόν τον ίδιο, όσο και τη σύζυγό του. Κατά τη γνώμη του προσφεύγοντος δεν πρέπει να εφαρμοστεί η παράγραφος 5 του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, επειδή « η ανάληψη των καθηκόντων του » ανάγεται σε χρόνο πολύ προγενέστερο των δύο ετών που προβλέπονται στην προαναφερθείσα παράγραφο 5 ». Ο προσφεύγων αντιτάσσεται έτσι στην ερμηνεία της εν λόγω παραγράφου 5, που ακολουθείται σιωπηρά από το Κοινοβούλιο στο έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1988, κατά την οποία η προθεσμία των δύο ετών που προβλέπεται στην εν λόγω παράγραφο αρχίζει να τρέχει από της αναλήψεως των καθηκόντων των οποίων η άσκηση γεννά δικαίωμα χορηγήσεως της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως, δηλαδή, εν προκειμένω, από 1ης Νοεμβρίου 1987, ήτοι 14 μήνες προ της λήξεως των καθηκόντων του προσφεύγοντος.
- 16 Το άρθρο 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως έχει εν προκειμένω εφαρμογή δυνάμει του άρθρου 22 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού. Από την ανάλυση του γράμματος της παραγράφου 5 του άρθρου 5 στις εννέα κοινοτικές γλώσσες προκύπτει ότι το αγγλικό, γερμανικό, δανικό, ισπανικό, ιταλικό και ολλανδικό κείμενο αναφέρονται αποκλειστικά στην έννοια της υπηρεσίας των Κοινοτήτων για να καθορίσουν συγχρόνως τόσο το χρονικό σημείο ενάρξεως της προθεσμίας των δύο ετών που προβλέπεται στην εν λόγω διάταξη (ανάληψη των καθηκόντων) όσο και το χρονικό σημείο σε σχέση προς το οποίο πρέπει να υπολογιστεί η εν λόγω προθεσμία (χρονικό σημείο κατά το οποίο ο υπάλληλος εγκαταλείπει την υπηρεσία των Κοινοτήτων). Αντίθετα, το γαλλικό, ελληνικό, και πορτογαλικό κείμενο, μολονότι αναφέρονται επίσης στην έννοια της υπηρεσίας των Κοινοτήτων για να καθορίσουν το χρονικό σημείο σε σχέση προς το οποίο πρέπει να υπολογιστεί η προθεσμία των δύο ετών που προβλέπεται στην εν λόγω διάταξη (χρονικό σημείο κατά το οποίο ο υπάλληλος εγκαταλείπει την υπηρεσία των Κοινοτήτων), χρησιμοποιούν την έννοια της αναλήψεως των καθηκόντων για να καθορίσουν το χρονικό σημείο ενάρξεως της εν λόγω προθεσμίας. Τα τελευταία αυτά κείμενα θα μπορούσαν να καταστήσουν δυνατή την ερμηνεία που προτείνεται από το Κοινοβούλιο.
- 17 Προς την ερμηνεία αυτή αντιφάσκουν ωστόσο οι λοιπές γλωσσικές αποδόσεις της εν λόγω διατάξεως, από τις οποίες προκύπτει σαφώς ότι η προθεσμία των δύο ετών πρέπει να υπολογίζεται από την είσοδο του υπαλλήλου στην υπηρεσία των Κοινοτήτων και όχι από της αναλήψεως των καθηκόντων των οποίων η άσκηση γεννά δικαίωμα χορηγήσεως αποζημιώσεως εγκαταστάσεως.

- 18 Η ερμηνεία αυτή συνάδει και με την οικονομία της εν λόγω διατάξεως. Η επιστροφή εκ μέρους του υπαλλήλου του μέρους της αποζημίωσης εγκαταστάσεως, υπολογιζόμενου κατ' αναλογία προς τον υπολειπόμενο χρόνο της προθεσμίας των δύο ετών, δεν αποβλέπει στη διάρκεια της εγκαταστάσεως, αφού το κόστος μιας εγκαταστάσεως για μικρό χρονικό διάστημα είναι το ίδιο με το κόστος μιας εγκαταστάσεως για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Σκοπός της είναι να επιβαρύνει τις Κοινότητες με το σύνολο της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως που καταβάλλεται επ' ευκαιρία της τοποθετήσεως του υπαλλήλου σε τόπο υπηρεσίας μόνον εφόσον η υπηρεσιακή σχέση μεταξύ των Κοινοτήτων και του υπαλλήλου παγιώθηκε επαρκώς με την παραμονή του υπαλλήλου επί διετία στην υπηρεσία των Κοινοτήτων. Αντίθετα, η μερική μόνον επιβάρυνση των Κοινοτήτων με την αποζημίωση εγκαταστάσεως προβλέπεται για την περίπτωση που ο υπάλληλος εγκαταλείπει την υπηρεσία των Κοινοτήτων προ της παρόδου δύο ετών από την είσοδό του στην εν λόγω υπηρεσία. Πράγματι, η χρηστή διαχείριση του δημοσίου χρήματος δεν επιτρέπει στις Κοινότητες να επιβαρύνονται εξ ολοκλήρου με την αποζημίωση εγκαταστάσεως υπαλλήλου με τον οποίο δεν μπόρεσε να παγιωθεί η υπηρεσιακή σχέση εξαιτίας του τελευταίου.
- 19 Για να πειστεί κανείς για την ορθότητα αυτής της λύσεως, αρκεί να αναφερθεί στην περίπτωση υπαλλήλου με αρχαιότητα τριάντα ετών, ο οποίος, έξι μήνες μετά την εκουσία λήξη των καθηκόντων του, τοποθετείται σε νέο τόπο υπηρεσίας. Κατά την άποψη του Κοινοβουλίου θα εδικαιούτο, λόγω της μικρής διάρκειας της εγκαταστάσεώς του, μόνο το ένα τέταρτο της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως, πράγμα που δεν θα ήταν μόνο άδικο, αλλά και αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα της παραγράφου 5 του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.
- 20 Πρέπει εξάλλου να υπογραμμιστεί σχετικά ότι κατά το άρθρο 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως η τοποθέτηση σε μια θέση γίνεται προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας, ανεξαρτήτως του αν η τοποθέτηση αυτή αντιστοιχεί ή όχι στις επιθυμίες του ενδιαφερομένου. Από αυτό συνάγεται ότι η τοποθέτηση του προσφεύγοντος σε νέο τόπο υπηρεσίας έγινε απλώς και μόνον επειδή το απαιτούσε το συμφέρον της υπηρεσίας.
- 21 Εξάλλου, η μείωση στο 4/24 « για το μέρος » που αφορά τη σύζυγο του προσφεύγοντος, η οποία προτάθηκε από το Κοινοβούλιο με το έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1988 δεν έχει νομικό έρεισμα και είναι ασυμβίβαστη προς την προεκτεθείσα συλλογιστική. Με τη μείωση αυτή παραγνωρίζεται επίσης το αδιαίρετο της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως που απολαύει ο υπάλληλος που εγκαθίσταται με την οικογένειά του, όπως προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

- 22 Πρέπει να υπογραμμιστεί συναφώς η κατ' αποκοπή φύση της αποζημίωσης εγκαταστάσεως, όπως προκύπτει από το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 3. Δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφοι 1 και 2, αποζημίωση εγκαταστάσεως ίση προς το βασικό μισθό δύο μηνών χορηγείται στον υπάλληλο ο οποίος δικαιούται επιδόματος στέγης και ο οποίος, κατά την τοποθέτησή του σε νέο τόπο υπηρεσίας, υποχρεώνεται να αλλάξει κατοικία, για να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις του άρθρου 20 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Κατά την παράγραφο 3 του άρθρου 5 η αποζημίωση αυτή υπολογίζεται βάσει της οικογενειακής καταστάσεως και του μισθού του υπαλλήλου κατά το χρόνο τοποθέτησεως στο νέο τόπο υπηρεσίας και καταβάλλεται κατόπιν υποβολής εγγράφων δικαιολογητικών της εγκαταστάσεως του υπαλλήλου και της οικογένειάς του στον τόπο υπηρεσίας του.
- 23 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, όταν αποδεικνύεται η εγκατάσταση του υπαλλήλου και της οικογενείας του, ο υπάλληλος δεν υποχρεούται να αποδείξει ούτε την ύπαρξη πραγματικών εξόδων ούτε τη διάρκεια της εγκαταστάσεως της οικογενείας του, προκειμένου να τύχει αποζημίωσης εγκαταστάσεως ίσης προς το βασικό μισθό δύο μηνών.
- 24 Επομένως, ο προσφεύγων δικαιούται αποζημίωσης εγκαταστάσεως ίσης προς το βασικό μισθό δύο μηνών, επειδή εγκαταστάθηκε με τη σύζυγό του στο νέο τόπο υπηρεσίας και κατά το χρονικό σημείο που εγκατέλειψε την υπηρεσία των Κοινοτήτων είχε ήδη συμπληρώσει περισσότερο από δύο έτη στην υπηρεσία τους.
- 25 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 26 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Επειδή το καθού ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Κοινοβουλίου περί αρνήσεως χορηγήσεως στον προσφεύγοντα αποζημιώσεως εγκαταστάσεως ίσης προς το βασικό μισθό δύο μηνών.
- 2) Υποχρεώνει το Κοινοβούλιο να καταβάλει στον προσφεύγοντα την αποζημίωση εγκαταστάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 5 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ίση προς το βασικό μισθό δύο μηνών.
- 3) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Saggio

Γεραρής

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Ιανουαρίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

A. Saggio